

Sygn. akt VII P 1370/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Miasta Stołecznego Warszawy w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Nożykowska

Protokolant: Maciej Przesmycki

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2017r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w W.

przeciwko Ł. M.

o odszkodowanie

1. oddala powództwo;
2. zasądza od powoda (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz pozwanego Ł. M. kwotę 1817 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt VII P 1370/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 25 sierpnia 2015 r. powód (...) Spółka Akcyjna w W. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Ł. M. kwoty 17.526,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia pozwu do dnia zapłaty jak również zasądzenie zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Argumentując na rzecz powództwa, powód wskazał, że pozwany dokonał w sposób bezprawny i sprzeczny z obowiązującymi u pracodawcy procedurami, modyfikacji w systemie (...) danych klientów np. P., Regon, co w rezultacie skutkowało sprzedażą nowych numerów klientom zadłużonym i wyrządzeniem szkody pracodawcy (pozew k.2-4).

W odpowiedzi na pozew, pozwany Ł. M. wniósł o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu tak zajętego stanowiska pozwany wskazał, że nie wyrządził pracodawcy szkody. Ł. M. wyjaśnił, że nie złamał obowiązujących u pracodawcy procedur (odpowiedź na pozew k.101-103).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany Ł. M. był zatrudniony w (...) S.A. w W. w okresie od 16 marca 2005 r. do dnia 31 marca 2014 r. ostatnio na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony na stanowisku starszego specjalisty ds. sprzedaży (umowa o pracę na czas nieokreślony k. 15-17, świadectwo pracy k. 110).

Wynagrodzenie pozwanego obliczone jak ekwiwalent za urlop wypoczynkowy wynosiło 4.874,87 złotych brutto (zaświadczenie o zarobkach k. 14).

W okresie zatrudnienia pozwanego, pracodawca nie składał do jego pracy żadnych zastrzeżeń. Pozwany był bardzo dobrym sprzedawcą i otrzymywał nagrody (częściowe zeznania świadka K. B. k. 142-144, zapis audio-video k. 147, dyplom k. 113).

Pozwany miesięcznie podpisywał około 450-500 umów za co otrzymywał premie (zeznania pozwanego Ł. M. k. 144-146, zapis audio-video k. 148).

W (...) S.A. obowiązywały specjalne procedury dotyczące sprzedaży usług. Pracownicy ze stosowania tych procedur przechodzili szkolenia. U pozwanego funkcjonował specjalny system, który sprawdzał, czy z danym klientem może być zawarta umowa. Obowiązkiem każdego sprzedawcy było wysłanie SMSa weryfikacyjnego. Po otrzymaniu SMSa zwrotnego potwierdzającego możliwość podpisania z danym klientem umowy, sprzedawca mógł przystąpić do procedowania umowy. Niezależnie od tego, sprzedawca musiał telefonicznie skontaktować się z działem aktywacji, który podejmował decyzję, czy można zawrzeć umowę z klientem i na jakich warunkach.

Powód przed podpisaniem z klientem umowy wysłał SMSa weryfikacyjnego, jak również kontaktował się z działem aktywacji (częściowe zeznania świadka K. Ć. k. 133-135, zapis audio-video k. 137, częściowe zeznania świadka K. B. k. 142-144, zapis audio-video k. 147, zeznania pozwanego Ł. M. k. 144-146, zapis audio-video k. 148).

W lipcu i wrześniu 2013 r. Ł. M. jako osoba upoważniona przez pracodawcę podpisał w imieniu (...) S.A. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych z następującymi klientami: K. A., M. S., A. Ł., G. K., J. M. i E. K. (umowy o świadczenie usług wraz z fakturami i załącznikami k. 24-98).

W dniu 5 grudnia 2014 r. (...) S.A. obciążył Ł. M. notą obciążeniową na kwotę 17.526,97 zł tytułem naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych w okresie od lipca 2013 r. do października 2013 r. (nota k. 20, częściowe zeznania świadka K. Ć. k. 133-135, zapis audio-video k. 137, częściowe zeznania świadka K. B. k. 142-144, zapis audio-video k. 147).

W dniu 10 grudnia 2014 r. Kierownik Salonu (...) z Centrum Handlowego (...) w W. skierował do (...) Kierownika Salonów (...) oraz do Kierownika Wydziału Spraw Pracowniczych wnioski o wszczęcie postępowania o odszkodowanie za szkodę powstałą w mieniu pracodawcy wskutek zachowania pracownika Ł. M. (wnioski k. 22).

W dniu 18 grudnia 2014 r. (...) S.A. wezwał Ł. M. do zapłaty odszkodowania za szkodę wyrządzoną w mieniu pracodawcy w wysokości 17.526,97 zł w terminie do dnia 18 stycznia 2015 r. Pracodawca jako uzasadnienie zapłaty odszkodowania wskazał, dokonanie przez pracownika bezprawnych modyfikacji w systemie (...) danych klientów np. P., Nip, Regon, których skutkiem było zrealizowanie sprzedaży (aktywacji nowych numerów) zadłużonym klientom:

- 1) 08.07.2013 r. – firma (...) –szkoda w mieniu pracodawcy –Terminal H. (...) One X 16GB((...))-726,88 zł i premia sprzedażowa w wysokości 40,81 zł,
- 2) 14.07.2013 r. – firma (...) –szkoda w mieniu pracodawcy –Terminal S. (...) X. T. Czarny ((...))-1934,73 zł i premia sprzedażowa w wysokości 87,62 zł,
- 3) 12.07.2013 r. i 13.07.2013 r. –Klient A. Ł.-szkoda w mieniu pracodawcy-Terminal Samsung G. (...) o ((...))-804,97 zł i premia sprzedażowa w wysokości 35,12 zł,
- 4) 24.07.2013 r. –Klient G. K. –szkoda w mieniu pracodawcy-Terminal Samsung (...) G. (...) ((...)) – 1527,48 zł i premia sprzedażowa w wysokości 74,97 zł,
- 5) 10.09.2013 r. – firma (...) –szkoda w mieniu pracodawcy –Terminal Samsung (...) G. Y. ((...))-308,89 zł i premia sprzedażowa w wysokości 15,84 zł,
- 6) 11.09.2013 r.- firma (...) –szkoda w mieniu pracodawcy:

- I. 5 16GB ((...))-2184,65 zł i premia sprzedażowa w wysokości 110,88 zł,
- I. 5 16GB ((...)) -2184,65 zł i premia sprzedażowa w wysokości 110,88 zł,
- I. 5 64GB ((...))- 2386,93 zł i premia sprzedażowa w wysokości 110,88 zł,
- I. 5 64GB ((...))- 2386,93 zł i premia sprzedażowa w wysokości 110,88 zł,
- I. 5 64GB ((...))- 2272,10 zł i premia sprzedażowa w wysokości 110,88 zł.

Pracodawca wskazał ponadto, że swoimi działaniami sprzecznymi z obowiązującymi u pracodawcy procedurami m.in. „Procedura przeprowadzenia zmiany danych adresowych oraz danych abonentów” (Proc (...)), „Procedura zawierania umowy o świadczenie usług (...) w sieci O.” (Proc (...)) naraził Pan pracodawcę na straty 17.526,97 zł (wezwanie do zapłaty k. 19, nota obciążeniowa k. 20).

Sąd Rejonowy dokonał powyższych ustaleń faktycznych na podstawie wymienionych wyżej dokumentów oraz ich kserokopii. Żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności przedmiotowych dokumentów, podstaw ku temu nie znalazł także Sąd.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się również na zeznaniach świadków K. Ć. i K. B., którym dał wiarę w części odmawiając im wiary w tym zakresie, w jakim utrzymywali, że pozwany wyrządził pracodawcy szkodę. Zeznania świadków w zakresie podnoszonych przez nich kwestii naruszenia przez pozwanego obowiązujących procedur, podpisywania umów z klientami bez weryfikacji i wyrządzenia szkody pracodawcy są mało precyzyjne i niewiarygodne. Godzi się zauważyć, że świadkowie nie byli bezpośrednimi świadkami naruszenia przez pozwanego obowiązujących procedur, ich zeznania ograniczyły się jedynie do podania, że u pozwanego obowiązywały procedury weryfikacji klienta, że została przeprowadzona kontrola, która wykazała nieprawidłowości w zawieraniu przez pozwanego umów z klientami i że został wystawiony raport na kwotę ponad 10 tys. zł. Świadkowie nie byli jednak w stanie podać bliższych szczegółów dotyczących naruszenia przez powoda obowiązujących procedur bądź zeznawali tak ogólnie, że dokonanie na tej podstawie jakichkolwiek ustaleń faktycznych, istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, nie było możliwe.

Podstawę czynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych stanowiły również zeznania pozwanego Ł. M., które Sąd uznał za wiarygodne w całości.

Sąd zważył co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

Powód w niniejszej sprawie dochodził zapłaty odszkodowania za szkodę wyrządzoną w mieniu pracodawcy.

W myśl art. 114 k.p. pracownik, który wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania obowiązków pracowniczych ze swej winy wyrządził pracodawcy szkodę, ponosi odpowiedzialność materialną według zasad określonych w przepisach niniejszego rozdziału.

Pracownik ponosi odpowiedzialność za szkodę w granicach rzeczywistej straty poniesionej przez pracodawcę i tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego wynikała szkoda (art. 115 k.p.).

Natomiast zgodnie z art. 122 k.p. jeżeli pracownik umyślnie wyrządził szkodę, jest obowiązany do jej naprawienia w pełnej wysokości.

Pracownik ponosi odpowiedzialność materialną z art. 114-122 k.p., jeżeli pracodawca wykaże spełnienie wszystkich przesłanek uzasadniających tę odpowiedzialność, mianowicie: naruszenie obowiązków pracowniczych, winę pracownika, wysokość szkody, adekwatny związek przyczynowy między zachowaniem pracownika a powstałą szkodą.

Naruszenie obowiązków pracowniczych zachodzi wówczas, gdy pracownik działa sprzecznie z ciążącym na nim obowiązkiem lub gdy nie podejmuje działania, mimo że powinien był to uczynić. Wina nieumyślna pracownika może przybrać formę lekkomyślności, gdy bezpodstawnie przypuszcza on, że uniknie wyrządzenia szkody lub niedbalstwa, gdy nie przewiduje wyrządzenia szkody, mimo że mógł i powinien przewidzieć nastąpienie tego skutku. Zachowanie pracownika jest zawinione, gdy można mu postawić zarzut, że z uwagi na jego cechy indywidualne mógł - w konkretnych okolicznościach, w których wykonywał pracę - uniknąć wyrządzenia szkody. Umyślne wyrządzenie szkody zachodzi wówczas, gdy pracownik objął następstwa swojego czynu zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym. Zamiar bezpośredni zachodzi wtedy, gdy pracownik chce wyrządzić szkodę, a ewentualny - gdy przewiduje możliwość jej powstania i godzi się na to. Należy podkreślić, że pracownik, mając zamiar umyślnego naruszenia obowiązków pracowniczych, ma na celu (obejmuje świadomością) także powstanie szkody po stronie pracodawcy.

W kodeksie pracy nie zostało zdefiniowane prawne pojęcie szkody. Przepisy art. 115 k.p. i 122 k.p. stanowią tylko, że pracownik ponosi odpowiedzialność w granicach rzeczywistej straty pracodawcy za szkodę wyrządzoną nieumyślnie i w pełnej wysokości za szkodę wyrządzoną umyślnie. Pojęcie szkody wymaga więc wyjaśnienia na podstawie przepisów kodeksu cywilnego, który wprowadził również nie zawiera prawnej definicji szkody, ale występuje w nim wiele przepisów, na podstawie których można ustalić prawne pojęcie szkody. Przy pracowniczej odpowiedzialności materialnej istotne znaczenie ma przede wszystkim szkoda majątkowa. Przepis art. 361 § 2 k.c. obejmuje pojęciem szkody majątkową stratę, którą poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Powszechnie przyjmuje się więc, że szkodą jest uszczerbek w mieniu pracodawcy, przejawiający się w różnicy między aktualną wartością majątku a wartością, jaką posiadałby ten majątek, gdyby zdarzenie nie nastąpiło. Z uwagi na brzmienie art. 361 § 2 k.c. przyjmuje się, że szkoda może składać się z dwóch elementów: straty (damnum emergens) i utraconych przez pracodawcę korzyści (lucrum cessans).

Ciężar udowodnienia zaistnienia szkody, okoliczności wskazujących, iż to pracownik szkodę wyrządził oraz wysokość szkody - spoczywa na pracodawcy (art. 116 k.p.).

W przedmiotowej sprawie (...) S.A. nie wykazał w ramach zawnioskowanych dowodów, żaby na skutek działania pozwanego doszło do powstania szkody. Powód reprezentowany przez fachowego pełnomocnika nie wykazał także wysokości szkody.

w majątku pracodawcy zaistniała faktyczna szkoda, która jest bezwzględnie konieczna do wytoczenia powództwa z art. 114 k.p., ani wysokości szkody.

Na gruncie niniejszej sprawy oczywistym było zatem, że strona powodowa zobligowana była w pierwszej kolejności wykazać, że klienci którzy podpisali z pracodawcą umowy o świadczenie usług byli klientami zadłużonymi, tak samo powód powinien był wykazać, że wystawione na rzecz wskazanych klientów faktury VAT nie zostały zapłacone. Tego powód nie uczynił.

Podstawy do stwierdzenia zaistnienia szkody w majątku spółki nie mogły stanowić tylko i wyłącznie twierdzenia strony powodowej i przedstawione przez nią dokumenty m.in. w postaci umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych i faktur VAT. W ocenie Sądu, samo zawarcie umów z klientami i wystawienie faktur VAT nie jest tożsame z wystąpieniem szkody. Wreszcie dowodem powstania szkody nie jest nota obciążeniowa wystawiona w dniu 5 grudnia 2014 r. oraz wezwanie do zapłaty datowane na dzień 18 grudnia 2014 r. Z dokumentów tych wynika tylko tyle, że pracodawca wystawił notę na kwotę 17.526,97 zł tytułem naruszenia przez pozwanego podstawowych obowiązków pracowniczych, jak również skierował do powoda wezwanie do zapłaty tej kwoty.

Niezależnie od powyższego strona powoda nie udowodniła, że pozwany Ł. M. rzeczywiście naruszył konkretne przepisy i procedury, a przede wszystkim, aby swoim zachowaniem powód wyrządził szkodę.

Powód oparł twierdzenia o winie pozwanego na podstawie wniosku o wszczęciu postępowania za szkodę powstałą w mieniu pracodawcy jak również w oparciu o przedłożone umowy o świadczenie usług wraz z fakturami VAT. W ocenie

Sądu przedłożone dokumenty, nie dowodzą, że faktycznie pozwany bez uprzedniej weryfikacji klientów dokonał im sprzedaży telefonów szczegółowo wskazanych w treści wezwania do zapłaty, jak również dokonywał bezprawnych modyfikacji w systemie (...) danych klientów np. P., Nip, Regon. Okoliczności tej stanowczo zaprzeczył pozwany, wskazując, że przestrzegał procedur dotyczących weryfikacji. Przesłuchany na rozprawie pozwany przyznał, że oprócz wysłania SMSa weryfikacyjnego, musiał skontaktować się z działem aktywacji i to on podejmował decyzję, czy można zawrzeć umowę z klientem i na jakich warunkach. O winie pozwanego nie świadczą również zeznania przesłuchanych świadków K. Ć. oraz K. B.. Jak już wskazano wyżej osoby te nie były naoczными świadkami łamania przez pozwanego procedur, jak również nie uczestniczyli w wyjaśnianiu nieprawidłowości.

Zgodnie z dyspozycją art. 232 k.p.c. strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Nadto, strony są obowiązane dawać wyjaśnienia co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą oraz przedstawiać dowody na ich poparcie (art. 3 k.p.c.). Ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która chce z tego faktu wywodzić skutki prawne (art. 6 k.c.). Zarówno przepis art. 3 k.p.c., jak i art. 232 k.p.c. zd. pierwsze jest adresowany do stron, nie do sądu. To strony bowiem obowiązane są przedstawiać dowody. Sąd nie jest władny tego obowiązku wymuszać, ani - poza zupełnie wyjątkowymi sytuacjami - zastępować stron w jego wypełnieniu (na podstawie art. 232 zd. 2 k.p.c.).

Ów ciężar udowodnienia faktu zaś, rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesowym obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r. II CSK 293/07).

Mając na uwadze całokształt przedstawionej argumentacji, Sąd powództwo oddalił.

Na mocy art. 98 k.p.c. Sąd obciążył powoda jako stronę przegrywającą kosztami postępowania. Na koszty w sprawie składało się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego obliczone przez Sąd na kwotę 1.800,00 zł na podstawie § 6 pkt 5 w zw. z § 11 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz. U. z 2013 r. poz. 490) w zw. z § 21 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu z dnia 22 października 2015 r. (Dz.U. z 2015 r. poz. 1805 ze zm.). Do kosztów celowego dochodzenia praw i celowej obrony Sąd zaliczył również opłatę skarbową w kwocie 17,00 zł uiszczoną od dokumentu pełnomocnictwa, co zostało potwierdzone przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 12 marca 2003 r., III CZP 2/03, OSNC 2003/12/161.